

ΣΑΜΑΝΤΑ ΣΒΕΜΠΛΙΝ

ΚΕΝΤΟΥΚΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΕΦΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΑΜΑΝΤΑ ΣΒΕΜΠΛΙΝ

Κεντούχι

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ισπανικά

ΕΦΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 612

Σαμάντα Σβέμπλιν, Κεντούκι

Samanta Schweblin, *Kentukis*

Υπεύθυνη έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

Μετάφραση: Έφη Γιαννοπούλου

Επιμέλεια-διόρθωση: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Φωτογραφία εξωφύλλου: Anastaisha Vaninen

Copyright© Samanta Schweblin, 2018

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2021

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις

Penguin Random House Grupo Editorial, S. A., Μπουένος Άιρες, 2018

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούλιος 2024

K.E.T. E056 K.E.Π. 357/24 ISBN 978-618-07-0500-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

«Πριν βάλετε σε λειτουργία τον κινητήρα του,
βεβαιωθείτε ότι δεν είναι κανείς κοντά στο μηχάνημα».

Εγχειρίδιο ασφάλειας εκσκαφέα, 2016

«Θα μας μιλήσετε για αυτούς τους άλλους κόσμους,
εκεί ανάμεσα στ' αστέρια, για τους άλλους ανθρώπους,
για τις άλλες ζωές;»

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΛΕ ΓΚΕΝ, *Το αριστερό χέρι του σκότους*

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑΝ ήταν να δείξουν τα βυζιά τους. Κάθισαν και οι τρεις στην άκρη του κρεβατιού, απέναντι από την κάμερα, έβγαλαν τα μπλουζάκια τους και, μία μία, ξεκούμπωσαν τα σουτιέν τους. Η Ρόμπιν σχεδόν δεν είχε τι να δείξει, αλλά το έκανε κι αυτή, εστιάζοντας περισσότερο στα βλέμματα της Κάτιας και της Έιμου παρά στο παιχνίδι. Αν θέλεις να επιδιώσεις στο Σάουθ Μπεντ, της είχαν πει εκείνες κάποτε, καλύτερα να γίνεις φίλη με τις δυνατές.

Η κάμερα βρισκόταν στα μάτια του λούτρινου, και το λούτρινο στριφογυρνούσε πότε πότε πάνω στις τρεις ρόδες που ήταν κρυμμένες κάτω από τη βάση του, πήγαινε μπροστά ή οπισθοχωρούσε. Κάποιος το χειριζόταν από κάπου αλλού, δεν ήξεραν ποιος. Έδινε την εντύπωση πως ήταν απλώς ένα κακοφτιαγμένο λούτρινο πάντα, αν και έμοιαζε πιο πολύ με μπάλα του ράγκμπι που 'χει πατικωμένη τη μία της άκρη, κάτι που της επέτρεπε να στέκεται όρθια. Όποιος κι αν βρισκόταν στην άλλη πλευρά της κάμερας προσπαθούσε πάντως να τις παρακολουθεί χωρίς να χάνει τίποτα, γι' αυτό η Έιμου σήκωσε το λούτρινο και το έβαλε πάνω σε ένα σκαμπό,

έτσι ώστε τα βυζιά να βρεθούν στο ύψος του. Το λούτρινο ήταν της Ρόμπιν, αλλά ό,τι είχε η Ρόμπιν ήταν επίσης και της Κάτιας και της Έιμου· την είχαν υπογράψει με αίμα αυτή τη συμφωνία την Παρασκευή, και θα τις ένωνε για την υπόλοιπη ζωή τους. Τώρα, καθεμία έπρεπε να κάνει το μικρό της νούμερο, οπότε ξανα-ντύθηκαν.

Η Έιμου ακούμπησε το λούτρινο στο πάτωμα, πήρε τον κουβά που η ίδια είχε φέρει από την κουζίνα και τον έβαλε από πάνω του, καλύπτοντάς το εντελώς. Ο κουβάς κουνήθηκε – νευρικά και στα τυφλά μες στο δωμάτιο. Χτυπούσε πάνω σε τετράδια, παπούτσια και πεταμένα ρούχα, κάτι που έμοιαζε να απελπίζει ακόμη περισσότερο το λούτρινο. Όταν η Έιμου προσποιήθηκε πως η αναπνοή της επιταχύνεται και άρχισε να βγάζει βογκητά ηδονής, ο κουβάς σταμάτησε. Η Κάτια μπήκε κι αυτή στο παιχνίδι και παίζανε μαζί έναν παρατεταμένο και βαθύ ταυτόχρονο οργασμό.

«Αυτό δε μετράει για δικό σου νούμερο» προειδοποίησε η Έιμου την Κάτια όταν κατάφεραν να σταματήσουν να γελάνε.

«Εννοείται πως όχι» είπε η Κάτια και βγήκε σαν βολίδα από το δωμάτιο.

Συνήθως η Ρόμπιν δεν ένωθε άνετα μ' αυτά τα παιχνίδια, παρόλο που θαύμαζε την άνεση με την οποία τα έπαιζαν η Κάτια και η Έιμου, τον τρόπο με τον οποίο μιλούσαν στ' αγόρια, το πώς κατάφερναν τα μαλλιά τους να μυρίζουν πάντα ωραία όλη μέρα και τα νύχια τους να διατηρούνται άψογα βαμμένα. Όταν τα παιχνί-

δια ξεπερνούσαν κάποια όρια, η Ρόμπιν αναρωτιόταν μήπως την υπέβαλλαν σε δοκιμασία. Είχε μπει τελευταία στη «συμμορία», όπως αυτοαποκαλούνταν, και έκανε μεγάλες προσπάθειες για να φανεί αντάξιά τους.

Η Κάτια γύρισε στο δωμάτιο με το σακιδιό της. Κάθισε απέναντι στον κουβά και ελευθέρωσε το λούτρινο.

«Δώσε προσοχή» του είπε, κοιτάζοντας την κάμερα, και τα μάτια του την ακολούθησαν.

Η Ρόμπιν αναρωτήθηκε αν τις καταλάβαινε. Έδειχνε να τις ακούει τέλεια, εκείνες μιλούσαν αγγλικά, που στην τελική τα μιλάει όλος ο κόσμος. Ίσως το να μιλάς αγγλικά να ήταν το μόνο καλό του να έχεις γεννηθεί σε μια τόσο φρικτά βαρετή πόλη όπως το Σάουθ Μπεντ, αλλά, παρ' όλα αυτά, υπήρχε πάντα η πιθανότητα να πέσεις πάνω σ' έναν ξένο που να μην ξέρει καν να ρωτήσει την ώρα.

Η Κάτια άνοιξε το σακιδιό της και έβγαλε ένα άλμπουμ με φωτογραφίες από το μάθημα της γυμναστικής. Η Έιμυ χειροκρότησε και φώναξε:

«Την έφερες την τσουλίτσα; Θα του τη δείξεις;»

Η Κάτια ένευσε καταφατικά. Γύρισε τις σελίδες με λαχτάρα, ενώ η άκρη της γλώσσας της εμφανίστηκε ανάμεσα στα χείλη της. Όταν βρήκε αυτό που έψαχνε, άνοιξε καλά καλά το άλμπουμ και κράτησε το βιβλίο μπροστά στο λούτρινο. Η Ρόμπιν έσκυψε για να δει. Ήταν η Σούζαν, το παράξενο κορίτσι από την τάξη της βιολογίας, που η συμμορία έσπαγε πλάκα κάνοντάς της μπουλινγκ.

«Τη λένε “η τσιρλιάρα”» είπε η Κάτια. Σούφρωσε τα χείλια της μια δυο φορές, όπως κάθε φορά που ήταν

έτοιμη να διαπράξει μια κακία της «υψηλότερης κατηγορίας», όπως απαιτούσε η συμμορία. «Θα σου δείξω πώς να βγάλεις εύκολα λεφτά από αυτήν» είπε η Κάτια στην κάμερα. «Ρόμπιν, αγαπούλα, κρατάς το βιβλίο όσο θα δείχνω στον κύριο τι πρέπει να κάνει;»

Η Ρόμπιν πλησίασε και κράτησε το βιβλίο. Η Έιμυ κοιτούσε με περιέργεια, δεν ήξερε τι σενάριο είχε φτιάξει η Κάτια, η οποία έψαξε το κινητό της, βρήκε ένα βίντεο και έβαλε την οθόνη μπροστά στο λούτρινο. Στο βίντεο η Σούζαν κατέβαζε τις κάλτσες και την κιλότα της. Φαινόταν ότι την κινηματογραφούσαν από το δάπεδο της τουαλέτας του σχολείου, πίσω από τη λεκάνη· θα πρέπει να είχαν βάλει την κάμερα ανάμεσα στο καλάθι των αχρήστων και στον τοίχο. Ακούστηκαν κάτι πορδές, και οι τρεις γέλασαν δυνατά και ούρλιαξαν από ηδονή όταν, πριν τραβήξει το καζανάκι, η Σούζαν στάθηκε μια στιγμή και κοίταξε τα σκατά της.

«Η τύπισσα είναι πολύ φραγκάτη, αγάπη» είπε η Κάτια. «Τα μισά δικά σου και τα άλλα μισά δικά μας. Η συμμορία εδώ δεν μπορεί να της ξαναφάει λεφτά, η Διεύθυνση μας έχει βάλει ήδη στο μάτι».

Η Ρόμπιν δεν ήξερε για ποιο πράγμα μιλούσαν, και δεν ήταν η πρώτη φορά που η συμμορία δεν τη συμπεριλάμβανε στις πιο ανεπίτρεπτες από τις δραστηριότητες της. Σε λίγο θα τέλειωνε το νούμερο της Κάτιας, θα ερχόταν η δική της σειρά, και δεν είχε ετοιμάσει τίποτα. Τα χέρια της ίδρωναν. Η Κάτια έβγαλε το τετράδιό της κι ένα μολύβι και σημείωσε κάποια στοιχεία.

«Εδώ έχεις τα πλήρη στοιχεία της, όνομα, τηλέφω-

νο, μείλ και διεύθυνση της τσιρλιάρας» είπε και έβαλε το χαρτί δίπλα στη φωτογραφία.

«Και πώς θα μας δώσει τα λεφτά ο κυριούλης;» ρώτησε η Έιμου την Κάτια, κλείνοντας το μάτι στην κάμερα για τον υποτιθέμενο κύριο. Η Κάτια δίστασε. «Δεν ξέρουμε ποιος σκατά είναι» είπε η Έιμου, «γι' αυτό του δείξαμε και τα βυζιά μας, έτσι δεν είναι;».

Η Κάτια κοίταξε τη Ρόμπιν, σαν να της ζητούσε βοήθεια. Ήταν σε κάτι τέτοιες στιγμές που την υπολόγιζαν, όταν η Κάτια και η Έιμου, στο ζενίθ της καύλας τους, ανταγωνίζονταν η μια την άλλη.

«Πώς θα μας δώσει ο κύριος το μείλ του;» συνέχισε η Έιμου κοροϊδεύοντας.

«Εγώ ξέρω πώς» είπε η Ρόμπιν.

Την κοίταξαν και οι δύο έκπληκτες.

Αυτό θα ήταν το δικό της νούμερο, σκέφτηκε, έτσι θα την έβγαζε καθαρή. Το πάντα στράφηκε προς το μέρος της, ήθελε να παρακολουθήσει όσα συνέβαιναν. Η Ρόμπιν άφησε το βιβλίο, πήγε μέχρι την ντουλάπα της και έψαξε στα συρτάρια. Γύρισε με έναν «πίνακα των πνευμάτων» —έναν πίνακα Ουίτζα— και τον άνοιξε πάνω στο πάτωμα.

«Ανέβα» είπε.

Και το λούτρινο ανέβηκε. Οι τρεις πλαστικές ρόδες που είχε στη βάση του σκαρφάλωσαν χωρίς δυσκολία στο χαρτόνι, ήδη βρισκόταν πάνω στον πίνακα. Μετακινήθηκε κατά μήκος της αλφαβήτας, σαν να τη διερευνούσε. Αν και το σώμα του καταλάμβανε περισσότερα από ένα γράμματα κάθε φορά, αμέσως καταλά-

βαινες ποιο ακριβώς έδειχνε, κρυμμένο κάτω από τις ρόδες του. Το λούτρινο βολεύτηκε κάτω από την αφίδα της αλφαβήτας και έμεινε εκεί. Ήταν προφανές πως ήξερε πολύ καλά πώς χρησιμοποιείται το Ουίτζα. Η Ρόμπιν αναρωτήθηκε τι θα έκανε όταν έφευγαν τα κορίτσια και θα ήταν αναγκασμένη να μείνει πάλι μόνη της με το λούτρινο τώρα που του είχε δείξει τα βυζιά της και έναν τρόπο για να επικοινωνεί μαζί της.

«Φανταστικό» είπε η Έιμυ.

Και της Ρόμπιν της ξέφυγε ένα συγκρατημένο χαμόγελο.

«Ποια από τις τρεις πιστεύεις ότι έχει τα ωραιότερα βυζιά;» ρώτησε η Κάτια.

Το λούτρινο κινήθηκε γρήγορα πάνω στα γράμματα του πίνακα.

Η ΞΑΝΘΙΑ

Η Κάτια χαμογέλασε περήφανη, ίσως επειδή ήξερε πως ήταν αλήθεια.

Πώς δεν είχε σκεφτεί νωρίτερα το κόλπο με το Ουίτζα, σκέφτηκε η Ρόμπιν. Πάνω από μια βδομάδα είχε το λούτρινο να πηγαίνει πέρα δώθε μες στο δωμάτιό της. Θα μπορούσε να κουβεντιάζει ωραία και καλά μαζί του, ίσως ήταν κάποιος ξεχωριστός, ένα αγόρι που θα μπορούσε να το ερωτευτεί — και τώρα τα κατέστρεφε όλα.

«Δέχεσαι τη συμφωνία για την τσιρλιάρα;» ρώτησε η Κάτια δείχνοντάς του και πάλι τη φωτογραφία της Σούζαν.

Το ζώακι κουνήθηκε και ξανάγραψε.

ΠΟΥΤΑΝΕΣ

Η Ρόμπιν συνοφρυώθηκε, ένωσε πληγωμένη, αν και το γεγονός ότι τις έβριζε ίσως ήταν ένα από τα θετικά του λούτρινού της: κι εκείνη ήξερε πως αυτό που έκαναν δεν ήταν καθόλου σωστό. Η Κάτια και η Έιμου κοιτάχτηκαν και χαμογέλασαν περήφανες, του έβγαλαν τη γλώσσα.

«Πόσο προβλέψιμο» είπε η Έιμου. «Για να δούμε – τι άλλο θα μας πει ο κύριος;»

«Τι άλλο είμαστε, δονητούλη μου;» τον ενθάρρυνε η Κάτια, στέλνοντάς του αισθησιακά φιλάκια με το χέρι. «Τι άλλο θα σου άρεσε να είμαστε;»

Τ Α Λ Ε Φ Τ Α

Έπρεπε να είναι συγκεντρωμένες για να τον παρακολούθησουν.

Θ Α Μ Ο Υ Τ Α Δ Ω Σ Ε Τ Ε Ε Σ Ε Ι Σ

Οι τρεις κοιτάχτηκαν.

Ε Χ Ω Τ Ρ Α Β Η Ξ Ε Ι Β Υ Ζ Ι Α 4 0 0 Χ Β Υ Ζ Ι Α Ι Σ Ο Ν
2 4 0 0 Δ Ο Λ Α Ρ Ι Α

Η Έιμου και η Κάτια κοιτάχτηκαν για λίγα δευτερόλεπτα και έσκασαν στα γέλια. Η Ρόμπιν είχε σφίξει στις παλάμες το μπλουζάκι της κι έστριβε με δύναμη το ύφασμα, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

«Και από ποιον θα τα πάρεις;» ρώτησε η Έιμου και απείλησε ότι θα ξανασηκώσει το μπλουζάκι της.

Α Λ Λ Ι Ω Σ Β Υ Ζ Ι Α Σ Τ Ο Μ Ε Ϊ Δ Σ Ο Υ Ζ Α Ν

Για πρώτη φορά η Έιμου και η Κάτια σοβάρεψαν. Η Ρόμπιν δεν μπορούσε να αποφασίσει τίνος το μέρος θα έπαιρνε, ίσως το λούτρινό της να ήταν ένας δίκαιος και αυστηρός κριτής.

«Μπορείς να δείξεις ό,τι θέλεις» είπε η Έιμου, «έχουμε τα ωραιότερα βυζιά στην πόλη. Δεν έχουμε να ντραπούμε για τίποτα».

Η Ρόμπιν ήξερε ότι αυτό δεν τη συμπεριλάμβανε. Η Έιμου και η Κάτια χτύπησαν τις παλάμες τους. Τότε το λούτρινο άρχισε να χορεύει πάνω στον πίνακα, έγγραφε χωρίς να σταματάει, σχηματίζοντας λέξεις που η Ρόμπιν ίσα που προλάβαινε να διαβάσει.

ΕΧΩΒΙΝΤΕΟΠΟΥΗΜΑΜΑΤΗΣΡΟΜΠΙΝ
ΧΕΖΕΙΚΑΙΗΑΔΕΛΦΗΤΗΣΡΟΜΠΙΝΜΑΛΛ
ΚΙΖΕΤΑΙΧ6

Έπρεπε να το παρακολουθούν γράμμα γράμμα, δεν μπορούσαν να σταματήσουν να το κοιτάζουν.

ΤΟΝΠΑΤΕΡΑΝΑΔΕΕΙΔΙΑΦΟΡΑΣΤΗΝ
ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΑ

Η Έιμου και η Κάτια κοιτούσαν μαγεμένες τον χορό πάνω στον πίνακα, περιμένοντας υπομονετικά κάθε καινούριο εξευτελισμό.

ΤΗΡΟΜΠΙΝΓΥΜΝΗΚΑΙΤΗΡΟΜΠΙΝΝΑ
ΜΙΛΑΕΙΑΣΧΗΜΑΓΙΑΤΗΝΕΪΜΥΣΤΟΤΗ
ΔΕΦΩΝΟ

Η Έιμου και η Κάτια κοιτάχτηκαν. Μετά κοίταξαν εκείνη, δε χαμογελούσαν πια.

ΤΗΡΟΜΠΙΝΝΑΚΑΝΕΙΟΤΙΕΙΝΑΙΗ
ΕΪΜΥΚΑΙΟΤΙΕΙΝΑΙΗΚΑΤΙΑΚΑΙΝΑΤΙΣ
ΦΙΛΑΕΙ

Το λούτρινο συνέχισε να γράφει, αλλά η Έιμου και η Κάτια σταμάτησαν να διαβάζουν. Σηκώθηκαν, μάζεψαν τα πράγματά τους και έφυγαν χτυπώντας την πόρτα.

Τρέμοντας, ενώ το λούτρινο συνέχιζε να κινείται πάνω στο πληκτρολόγιο, η Ρόμπιν προσπαθούσε να βρει πώς στο διάβολο έσβηνε αυτό το μηχάνημα. Δεν είχε διακόπτη, αυτό το είχε διαπιστώσει νωρίτερα, και μες στην απελπισία της δεν έβρισκε άλλη εναλλακτική. Το άρπαξε, και με την άκρη ενός ψαλιδιού προσπάθησε να ανοίξει τη βάση. Το λούτρινο κουνούσε τις ρόδες του, προσπαθώντας να ξεφύγει, αλλά ήταν μάταιο. Η Ρόμπιν δε βρήκε καμιά χαραμάδα για να το ανοίξει κι έτσι το ξανάφησε στο πάτωμα, και αυτό επέστρεψε αμέσως στο Ουίτζα. Η Ρόμπιν το κλότσησε μακριά. Το λούτρινο έσκουζε κι εκείνη ούρλιαξε, γιατί δεν ήξερε ότι το μηχάνημα μπορούσε να σκούζει. Έπιασε το Ουίτζα και το πέταξε στην άλλη άκρη του δωματίου. Πήγε μέχρι την πόρτα και την κλείδωσε κι ύστερα γύρισε και το κυνήγησε με τον κουβά σαν να επρόκειτο για ένα υπερμέγεθες έντομο. Κατάφερε να το καπακώσει με τον κουβά και κάθισε πάνω του· έμεινε έτσι για μια στιγμή σφίγγοντας τα πλαϊνά, κρατώντας την ανάσα της και πασχίζοντας, κάθε φορά που το ζώακι χτυπούσε το πλαστικό, να μην κλάψει.

Όταν η μητέρα της τη φώναξε για το βραδινό, εκείνη απάντησε πως δεν ένιωθε καλά και ότι θα έπεφτε για ύπνο χωρίς να φάει. Έβαλε πάνω στον κουβά το μεγάλο ξύλινο μπαούλο όπου φύλαγε τα σχολικά βιβλία και τετράδια, ακινητοποιώντας τον. Κάποιος της είχε πει ότι, αν δεν μπορείς να το σπάσεις, ο μόνος τρόπος για να το σβήσεις είναι να περιμένεις να τελειώσει η μπαταρία του. Έτσι αγκάλιασε το μαξιλάρι της και

κάθισε στο κρεβάτι να περιμένει. Παγιδευμένο μέσα στον κουβά του, το λούτρινο συνέχισε να σκούζει για ώρες, χτυπώντας πάνω στο πλαστικό σαν γιγαντιαία αλογόμυγα μέχρι που, κοντά στο ξημέρωμα πια, στο δωμάτιο έπεσε απόλυτη σιωπή.

ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ εμφανίστηκε ένα παράθυρο. Ζητούσε τον σειριακό αριθμό, και η Εμίλια αναστέναξε και βολεύτηκε στην ψάθινη καρέκλα της. Τίποτα δεν την τρέλαινε περισσότερο απ' αυτού του τύπου τις απαιτήσεις. Τουλάχιστον δε βρισκόταν εκεί ο γιος της, να τη χρονομετρά σιωπηλός όσο εκείνη έψαχνε τα γυαλιά της για να ξανακοιτάξει τις οδηγίες. Καθισμένη στο γραφείο του διαδρόμου, τεντώθηκε στην καρέκλα για να ανακουφίσει τον πόνο στην πλάτη της. Πήρε μια βαθιά εισπνοή, μετά εκπνοή και, επαληθεύοντας κάθε ψηφίο, έβαλε τον κωδικό της κάρτας. Ήξερε ότι ο γιος της δεν είχε χρόνο για κουταμάρες, και ωστόσο τον φαντάστηκε να την κατασκοπεύει από κάποια κρυφή κάμερα στον διάδρομο, ενώ εκείνος βρισκόταν στο γραφείο του στο Χονγκ Κονγκ, δυσανασχετώντας με την αναποτελεσματικότητά της, ακριβώς όπως θα έκανε κι ο άντρας της αν ήταν ακόμη ζωντανός. Αφού πούλησε το τελευταίο δώρο που της είχε στείλει ο γιος της, η Εμίλια πλήρωσε τα καθυστερημένα κοινόχρηστα του διαμερίσματος. Δεν καταλάβαινε πολλά από ρολόγια, ούτε από ντιζαϊνάτες τσάντες, ούτε από αθλητικά παπούτσια, αλλά είχε ζήσει αρκετά

για να γνωρίζει πως κάθε πράγμα που έφτανε τυλιγμένο σε περισσότερα από δύο φύλλα σελοφάν, μέσα σε κουτί φοδραρισμένο με βελούδο, και το οποίο απαιτούσε υπογραφή και ταυτότητα κατά την παράδοση, άξιζε αρκετά ώστε να ξεπληρώσει τα χρέη μιας συνταξιούχου και έδειχνε καθαρά πόσο λίγο ήξερε ο γιος της τη μητέρα του. Της είχαν πάρει το παιδί θαύμα της αμέσως μόλις έκλεισε τα δεκαεννιά, γοητεύοντάς το με χυδαίους μισθούς και πηγαίνοντάς το από δω κι από κει. Τώρα πια κανείς δε θα της τον έφερνε πίσω, και η Εμίλια δεν είχε αποφασίσει ακόμη ποιος έφταιγε γι' αυτό.

Η οθόνη ξανάρχισε να αναβοσβήνει, «Σειριακός αριθμός δεκτός». Ο υπολογιστής της δεν ήταν τελευταίο μοντέλο, αλλά τη βόλευε μια χαρά για τη χρήση που του έκανε. Το δεύτερο μήνυμα έλεγε «η σύνδεση του κεντούκι ολοκληρώθηκε», κι αμέσως άνοιξε ένα καινούριο πρόγραμμα. Η Εμίλια συνοφρυώθηκε, τι νόημα είχαν αυτά τα μηνύματα αν δεν μπορούσε να τα αποκρυπτογραφήσει; Την εκνεύριζαν, και σχεδόν πάντα σχετίζονταν με τις συσκευές που της έστελνε ο γιος της. Γιατί να χάνει την ώρα της προσπαθώντας να καταλάβει μηχανήματα που ποτέ δε θα ξαναχρησιμοποιούσε, αυτό αναρωτιόταν κάθε φορά. Κοίταξε την ώρα. Ήταν ήδη έξι. Το αγόρι της θα τηλεφωνούσε για να ρωτήσει πώς της φάνηκε το δώρο, κι έτσι έκανε μια τελευταία προσπάθεια να συγκεντρωθεί. Στην οθόνη το πρόγραμμα έδειχνε τώρα ένα πληκτρολόγιο, όπως όταν έπαιζε ναυμαχία στο τηλέφωνο του γιου της, πριν της τον πάρουν αυτοί οι τύποι από το Χονγκ Κονγκ.

Πάνω από τα κουμπιά με τις εντολές, μια ειδοποίηση πρότεινε τη δράση «Αφύπνιση». Την επέλεξε. Ένα βίντεο κατέλαβε μεγάλο μέρος της οθόνης, και το πληκτρολόγιο, που λειτουργούσε σαν τηλεχειριστήριο, περιορίστηκε στα δεξιά και τ' αριστερά, μετατρέποντας τις εντολές σε μικρά εικονίδια. Στο βίντεο η Εμίλια είδε την κουζίνα ενός σπιτιού. Αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να είναι το διαμέρισμα του γιου της, αν και δεν ήταν αυτό το στιλ του, και το αγόρι της ποτέ δε θα είχε έναν χώρο τόσο ακατάστατο, ούτε τόσο παραφορτωμένο. Ύπνηχαν περιοδικά στο τραπέζι κάτω από κάτι μπίρες, φλιτζάνια και βρόμικα πιάτα. Πίσω, η ανοιχτή κουζίνα, που ενωνόταν με ένα μικρό σαλόνι, σε παρόμοια κατάσταση.

Ακούστηκε ένας απαλός ψίθυρος, σαν τραγούδι, και η Εμίλια πλησίασε στην οθόνη προσπαθώντας να ακούσει. Τα ηχεία της ήταν παλιά και έκαναν θόρυβο. Ο ήχος επαναλήφθηκε και ανακάλυψε πως στην πραγματικότητα ήταν μια γυναικεία φωνή: της μιλούσαν σε μια άλλη γλώσσα και δεν καταλάβαινε λέξη. Η Εμίλια ήξερε αγγλικά—αν της μιλούσαν σιγά—, αλλά αυτό δεν έμοιαζε καθόλου με αγγλικά. Τότε εμφανίστηκε κάποιος στην οθόνη, ήταν μια κοπέλα και είχε ανοιχτόχρωμα και βρεγμένα μαλλιά. Η κοπέλα ξαναμίλησε και το πρόγραμμα ρώτησε σε καινούριο παράθυρο αν έπρεπε να ενεργοποιήσει τη μετάφραση. Η Εμίλια πάτησε «ναι» στο παράθυρο, επέλεξε «Spanish» και, όταν η κοπέλα τής μίλησε πάλι, ένας υπότιτλος εμφανίστηκε στην οθόνη:

«Με ακούς; Με βλέπεις;»

Η Εμιλία χαμογέλασε. Στην οθόνη της την είδε να πλησιάζει πιο πολύ. Είχε γαλάζια μάτια, ένα σκουλαρίκι στη μύτη που δεν της πήγαινε καθόλου, και μια έκφραση συγκέντρωσης, σαν να αναρωτιόταν κι εκείνη γι' αυτό που συνέβαινε.

«Yes» είπε η Εμιλία.

Ήταν το μόνο που τόλμησε να πει. Είναι σαν να μιλάς μέσω skype, σκέφτηκε. Αναρωτήθηκε αν ο γιος της τη γνώριζε, και προσευχήθηκε να μην είναι το κορίτσι του γιατί, εν γένει, εκείνης δεν της αρέσανε πολύ οι γυναίκες με αβυσσαλέα ντεκολτέ, κι αυτό δεν ήταν προκατάληψη, ήταν εξήντα τέσσερα χρόνια εμπειρίας.

«Γεια» είπε, μόνο και μόνο για να διαπιστώσει ότι η κοπέλα δεν μπορούσε να την ακούσει.

Η κοπέλα άνοιξε ένα εγχειρίδιο στο μέγεθος της παλάμης της, το έφερε πολύ κοντά στο πρόσωπό της κι έμεινε να διαβάξει για λίγο. Ίσως να φορούσε γυαλιά αλλά να ντράπηκε να τα βάλει μπροστά στην κάμερα. Η Εμιλία ακόμη δεν καταλάβαινε τι ήταν όλο αυτό, αν και έπρεπε να ομολογήσει πως άρχιζε να νιώθει μια κάποια περιέργεια. Το κορίτσι διάβαζε και κουνούσε το κεφάλι καταφατικά, κοιτώντας την ερευνητικά κάθε τόσο πάνω από το εγχειρίδιο. Στο τέλος φάνηκε να παίρνει μια απόφαση, κατέβασε το εγχειρίδιο και της μίλησε στην ακατανόητη γλώσσα της. Στην οθόνη εμφανίστηκε η μετάφραση:

«Κλείσε τα μάτια».

Η διαταγή ξάφνιασε την Εμιλία, που ανασηκώθηκε στη θέση της. Έκλεισε τα μάτια για μια στιγμή και

μέτρησε μέχρι το δέκα. Όταν τα άνοιξε, η κοπέλα την κοιτούσε ακόμη, σαν να περίμενε κάποιου είδους αντίδραση. Τότε είδε στην οθόνη ένα καινούριο παράθυρο που, πολύ βοηθητικά, προσέφερε την επιλογή «ύπνος». Να είχε άραγε το πρόγραμμα έναν ηχητικό ανιχνευτή οδηγίων; Η Εμίλια πάτησε τη συγκεκριμένη επιλογή και η οθόνη σκοτείνιασε. Άκουσε την κοπέλα να πανηγυρίζει και να χειροκροτεί, και να της ξαναμιλάει. Διάβασε τη μετάφραση:

«Άνοιξέ τα! Άνοιξέ τα!»

Στην οθόνη είδε να της προσφέρεται μια καινούρια επιλογή: «Αφύπνιση». Όταν η Εμίλια την επέλεξε, το βίντεο άνοιξε και πάλι. Η κοπέλα χαμογελούσε στην κάμερα. Είναι μια βλακεία, σκέφτηκε η Εμίλια, αν και αναγνώρισε ότι είχε μια κάποια χάρη. Είχε κάτι συγκινητικό, δεν κατάφερε όμως να καταλάβει τι ακριβώς. Διάλεξε το «Μπροστά» και η κάμερα κινήθηκε μερικά εκατοστά προς την κοπέλα, που χαμογέλασε διασκεδάζοντας. Την είδε να πλησιάζει τον δείκτη της αργά, πολύ αργά, μέχρι σχεδόν να αγγίζει την οθόνη, και την ξανάκουσε να μιλάει.

«Αγγίζω τη μύτη σου».

Τα γράμματα της μετάφρασης ήταν μεγάλα και κίτρινα. Μπορούσε να τα διαβάσει με άνεση. Πάτησε το «Πίσω», και η κοπέλα, εμφανώς ιντριγκαρισμένη, επανέλαβε την ίδια χειρονομία. Ολοφάνερα ήταν και για εκείνη η πρώτη φορά, και καθόλου δεν την επέκρινε που δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Μοιράζονταν την έκπληξη μιας καινούριας εμπειρίας και αυτό της άρεσε. Έκανε

πάλι πίσω, η κάμερα απομακρύνθηκε και το κορίτσι χειροκρότησε.

«Περίμενε».

Η Εμίλια περίμενε. Το κορίτσι απομακρύνθηκε, κι εκείνη επωφελήθηκε για να ενεργοποιήσει το «Αριστερά». Η κάμερα έστριψε, κι έτσι είδε καλύτερα πόσο μικρό ήταν το διαμέρισμα: ένας καναπές και μια πόρτα στον διάδρομο. Το κορίτσι ξαναμίλησε, δεν ήταν πια μέσα στο κάδρο, παρ' όλα αυτά στην οθόνη μεταφράστηκαν τα λόγια της στα ισπανικά:

«Αυτή είσαι εσύ».

Η Εμίλια γύρισε στην αρχική της θέση και εκεί εμφανίστηκε πάλι η κοπέλα. Κρατούσε ένα κουτί στο ύψος της κάμερας, περίπου σαράντα εκατοστά. Το καπάκι ήταν ανοιχτό και έγγραφε «κεντούκι». Η Εμίλια άργησε να καταλάβει τι έβλεπε. Το μπροστινό μέρος του κουτιού ήταν σχεδόν όλο από διαφανές σελοφάν, μπορούσε να δει ότι ήταν άδειο, και στα πλάγια είχε φωτογραφίες προφίλ, ανφάς και πλάτη ενός ροζ και μαύρου λούτρινου, ενός ροζ και μαύρου κουνελιού, που έμοιαζε περισσότερο με καρπούζι παρά με κουνέλι. Είχε πεταχτά μάτια και δύο μακριά αυτιά προσαρμοσμένα στο πάνω μέρος του. Μια πόρπη σε σχήμα κόκαλου τα κρατούσε κοντά και όρθια για λίγα εκατοστά, αφήνοντάς τα να πέσουν μετά, νωχελικά, δεξιά κι αριστερά.

«Είσαι μια όμορφη κουνελίτσα» είπε το κορίτσι. «Σου αρέσουν τα κουνελάκια;»